

У першую нядзелю пасля Вялікадня ў Паўсюдным Касцёле адзначаецца свята Божай Міласэрнасці. Папа Ян Павел II абвясціў яго 30 красавіка 2000 года, у дзень кананізацыі с. Фаўстыны Кавальскай, апосталкі Божай міласэрнасці. Яе галоўнай задачай было перадаць свету напамін біблейскай праўды пра бясконцую любоў Бога да кожнага чалавека. Адной з форм ушанавання гэтай праўды з’яўляецца абраз з надпісам **“Езу, давяраю Табе”**

. Менавіта з ім звязана адметная гісторыя, якая падарыла нам сваю апосталку міласэрнасці Госпада.

†

На рызыку дзеля любові

С. Цэцылія Абухоўская з кангрэгацыі Сясцёр Маці Божай Міласэрнасці (Вастрабрамскай) мае амаль 100 гадоў і жыве з іншымі сёстрамі з супольнасці ў Каменцы (дэканат Шчучын). Падзеі даўніх савецкіх часоў, калі ёй давалося ратаваць ад знішчэння арыгінал абраза Езуса Міласэрнага, напісаны па эскізе с. Фаўстыны Кавальскай, манахіня памятае ўрыўкамі, але яскрава. **“Усё маёй рукой рабілася”**, – адзначае яна, узгадваючы, як падмяняла і перавозіла рэліквію з Новай Руды ў Вільнюс (Літва).

Абраз захоўваўся ў святыні невялічкай вёскі на працягу 30-ці гадоў (1956–1986 гг.). Апынуўся там з прычыны ганенняў на Касцёл у Літве. Аднак варожыя настроі хутка сталі адчувальнымі і на тэрыторыі сучаснай Беларусі. Мясцовыя ўлады пастанавілі зрабіць з касцёла ў Новай Рудзе гаспадарчы склад, што пазней і было здзейснена. Са святыні павыносілі амаль усе рэчы, узяліся нават разбіраць алтар... Аднак абраз Езуса Міласэрнага пакінулі. Ён вісеў высока пад столлю, і быццам не знайшлося драбін патрэбнай вышыні, каб зняць яго. **“Божая міласэрнасць праявілася ў Новай Рудзе. Тое, што абраз у той дзень ацалеў – гэта сапраўдны цуд”**

, – упэўнена манахіня.

У часы ганенняў на Касцёл с. Цэцылія не магла паказваць, што з’яўляецца манахіняй. Аб г

Разам з тым, небяспека знішчэння выявы Езуса Міласэрнага не мінула, таму было вырашана вярнуць абраз у Вільнюс. На момант памятных падзей с. Цэцылія і яе паплечніца с. Тэрэза былі ў сталым узросце, аднак гэта не перашкодзіла ім разам правесці складаную аперацыю.

□ **“За справу ўзяліся мы ўдваіх ды яшчэ спадар Вацлаў, кіроўца, – распавядае с. Цэцылія. –**

Рабілі

ўсё ў прыцемках, у вялікай таямніцы. С. Тэрэза хоць была значна старэйшая за мяне, адрознівалася вялікай спрытнасцю. Праз хоры мы ўзлезлі на гарышча і дэмантавалі частку драўлянай сцяны. Затым уцягнулі арыгінал і павесілі замест яго загадзя падрыхтаваную копію. На шчасце, абраз не быў цяжкі. Дасталі яго з рамы і скруцілі ў рулон”.

Да Гродна дабраліся на машыне, а пасля пераселі на цягнік, які даімчаў іх у Вільнюс. Манахіня ўзгадвае, што моцна хвалявалася, калі перавозілі абраз. Падчас падарожжа да іх падазрона прыглядаліся мінакі: увагу прыцягваў прадаўгаватай формы скрутак.

“Перад паездкай я згаварыла 20 Ружанцаў – цягам усёй ночы. Гэта мой асабісты спосаб на тое, каб справа ўдалася, – дадае з усмешкай с. Цэцылія. – А падчас шляху ўзгадвала вочы Езуса, якія з міласэрнай любоў глядзяць з абраза, і малілася, каб наша падарожжа скончылася паспяхова”.

Так і атрымалася. У Вільнюсе манахіні накіраваліся ў касцёл Святога Духа. Як і было ўзгоднена, с. Цэцылія падышла да канфесіянала, у якім спавядаў кс. пробашч Аляксандр Кашкевіч, і паведаміла, што прывезла абраз. У святыні для яго ўжо было падрыхтавана месца і замоўлена пазалочаная рама.

Праз некаторы час рэліквія была перанесена з касцёла Святога Духа ў касцёл Святой Тройцы, дзе паўстаў першы ў Літве санктуарый Божай Міласэрнасці. Там абраз сустракае паломнікаў з усяго свету да сёння.

Бог не робіць выпадковы выбар

Калі дзякуеш с. Цэцыліі за выратаванне абраза, яна саромеецца і не стрымлівае слёз. **“Гэта мне пашчасціла стаць удзельніцай тых падзей. З дзяцінства мела кволае здароўе: слабыя вочы і ногі. Аднак Божая міласэрнасць спадарожнічала на кожным кроку жыцця. Мабыць, Госпад моцна верыў у мяне, раз вырашыў даручыць такую адказную місію”,**
– адзначае манахіня.

Яна таксама з захапленнем узгадвае аповеды с. Тэрэзы пра с. Фаўстыну Кавальскую – на працягу пэўнага часу сёстры разам неслі паслугу ў Вільнюсе: **“Мала адукаваная, непрыкметная, яна нічым асаблівым не адрознівалася ад іншых сяцёр. Аднак мела ў сабе вялікую пакору і заўсёды са шчырай усмешкай і прыязнасцю ставілася да людзей. Як бачым, Пан Езус вырашыў, што менавіта яна з’яўляецца годнай пасланніцтва”.**

С. Цэцылія жадае, каб кожны чалавек у сваім жыцці дасведчыў падобнага стаўлення з боку Нябеснага Айца: калі на цябе безумоўна спадзяюцца і ўсведамляюць як вялікую каштоўнасць.